

Voordat ik u voor de officiële herdenking in verband met de gebeurtenissen in Apeldoorn verzoek te gaan staan, wil ik graag nog uitspreken dat wij ook hebben meegeleefd met onze collega De Graaf vanwege zijn zware verantwoordelijkheid als burgemeester van Apeldoorn op Koninginnedag en de dagen erna.

HERDENKING '30 APRIL 2009 APELDOORN' DOOR DE VOORZITTER VAN DE EERSTE KAMER DER STATEN-GENERAAL, MR. YVONNE E.M.A. TIMMERMAN-BUCK

Koninginnedag 2009: de contrasten konden niet groter zijn. Gezamenlijkheid en feest kwamen in het teken te staan van een eenling en een drama. Normaliter pleisterplakkende verzorgers werden hulpverleners die poogden mensenlevens te redden. De hoorbare diepe zucht van de aangedane Koningin Beatrix was veelzeggend, maar evenzeer de onhoorbare zucht van opluchting van menigeen dat geen sprake was van een terroristische groep. De werkelijkheid van een aanslag op leden van de Koninklijke familie met doden en gewonden kon aanvankelijk niet als realiteit worden ervaren, was onvoorstelbaar. Ongeloof ging gaandeweg gepaard met ontzetting. De schokgolf verspreidde zich over heel Nederland. 'Apeldoorn' werd internationaal nieuws.

Onze gedachten gaan uit naar de nabestaanden, de slachtoffers, de hulpverleners en allen die door het drama op 30 april jl. zijn geraakt. Er zijn diepe wonden geslagen door het zo plotse verlies van dierbaren. De tijd heelt niet altijd alle wonden; soms is daarvoor zelfs een heel mensenleven te kort. Volledig fysiek herstel zal wellicht niet alle slachtoffers gegeven zijn, hetgeen hen voor het leven kan tekenen. De psychische verwerking van het gebeurde zal daarnaast voor menigeen een zware opgave zijn en een lange weg te gaan. Dit geldt ook degenen die getuige waren van het drama en te kampen hebben met onuitwisbaarheid van telkens terugkerende beelden. De gesprekken die ik na afloop van de herdenking in Apeldoorn vrijdag jl. met hulpverleners mocht hebben over hun rol en hun beleving waren indrukwekkend.

Het past om behalve de nabestaanden van zeven onschuldige burgers de nabestaanden van de dader bij deze herdenking, in de Eerste Kamer, te betrekken. Ook zij hebben een hen dierbare verloren. Daarbij: wat hem moge hebben gedreven, zij moeten verder leven met vele onbeantwoorde vragen, tegelijk met het besef dat geen enkel motief de daad rechtvaardigt.

Wij staan stil bij hen die getroffen zijn. Wij leven intens met hen mee en zijn hen nabij. Mogen zij zich daardoor gedragen weten.

Ik verzoek u enige ogenblikken stilte in acht te nemen.